

LBRIS

We know
books

JOHANNA SPYRI

HEIDI, **fetița munților**

În românește de Mariana Petrescu

Ediția a III-a

EDITURA TEDIT FZH

București

Cuprins

Capitolul I	
Sus pe munte la unchiul Alm	5
Capitolul II	
Acasă la bunicul	22
Capitolul III	
Cu caprele pe munte	32
Capitolul IV	
În vizită la bunica	49
Capitolul V	
Două vizite și urmările lor	67
Capitolul VI	
Un capitol nou despre lucruri noi	81
Capitolul VII	
Fräulein Rottenmeier petrece o zi agitată	92
Capitolul VIII	
Tărăboi în casa cea mare	111
Capitolul IX	
Herr Sesemann află lucruri noi	124
Capitolul X	
Bunica Sesemann	132

Capitolul XI	
Heidi câștigă într-o privință și pierde în alta	145
Capitolul XII	
Fantoma	151
Capitolul XIII	
Din nou acasă	166
Capitolul XIV	
Clopotele de duminică	186
Capitolul XV	
Pregătiri pentru călătorie	203
Capitolul XVI	
Vizita doctorului	212
Capitolul XVII	
Răsplata	223
Capitolul XVIII	
Iarna la Dörfli	234
Capitolul XIX	
Peter învață să citească	249
Capitolul XX	
Vești de la prieteni dragi	260
Capitolul XXI	
O vară la munte	280
Capitolul XXII	
Se întâmplă un miracol	291
Capitolul XXIII	
Rămas bun până la vara viitoare	308

Colecția PICCOLINO

Heidi, fetița munților
de Johanna Spyri

Editura TEDIT FZH
București, 2013

© Toate drepturile pentru această ediție
sunt rezervate Editurii TEDIT FZH.

Orice reproducere parțială
sau totală este interzisă.

Editor: Fănica Alecu-Cocineanu
Coperta: Valentin Tănase
Tehnoredactor: Ionuț Tolontan

ISBN 978-973-96173-8-7

Capitolul I**SUS PE MUNTE
LA UNCHIUL ALM**

Din vechiul orașel Mayenfeld, așezat într-un peisaj pitoresc din Alpii elvețieni, pornea o potecă, serpuind printre pajiști verzi și umbroase, ajungând până la poalele muntelui semeț care străjuia maiestuos cu crestele lui semețe valea de mai jos. Terenul devenea tot mai sălbatic pe măsură ce urcai și nu trecea mult până ce călătorul începea să tragă în piept aerul care mirosea a iarbă proaspătă și plante de munte.

Într-o dimineață însorită și senină de iunie, două siluete puteau fi văzute cățărându-se pe poteca îngustă de munte: una era o fată înaltă și solidă, cealaltă o copilă de vreo șase, șapte anișori, cu părul cârlionțat și cu obrăjorii roșii ca niște bujori, încât strălucirea lor se vedea și prin pielea bronzată. Și nu era de mirare, căci, în ciuda soarelui torid

de iunie, copila era îmbrăcată ca și cum ar fi trebuit să se apere de cele mai puternice geruri. Făptura ei micuță se pare că era îmbrăcată cu două, dacă nu chiar cu trei rochii în plus, și peste acestea avea o broboadă groasă, roșie, de lână, înfășurată în jurul ei, care o transforma în ceva fără nici o formă, așa cum se trudea să urce încet și greu, în arșița soarelui de vară, poteca abruptă a muntelui, cu picioarele ei mici și încălțate în bocanci groși cu ținte. Cele două probabil pleaseră din vale acum o oră, și fetița era deja obosită când au ajuns la cătunul cunoscut sub numele de Dörfli, care se găsea la jumătatea drumului față de vârful muntelui. Aici, cele două călătore au fost întâmpinate cu întrebări din toate părțile, strigate de la ferestre sau din pragul porților deschise, căci toată lumea le cunoștea. Totuși, cea mai mare dintre ele nu s-a oprit din mers ca să răspundă întrebărilor pline de curiozitate ale localnicilor, ci a trecut fără să se oprească niciun moment, și a tot mers până ce a ajuns la ultima casă din sat. Aici s-a auzit o voce care i-a strigat prin ușă: „Așteaptă un moment, Dete; dacă urci mai sus, o să vin cu tine“.

Fata cea mare s-a oprit; copila i-a dat drumul la mână imediat și s-a așezat pe pământ.

– Ești obosită, Heidi? o întreabă însoțitoarea sa.

– Nu, dar mi-e cald, răspunse copila.

– O să ajungem curând sus. Cabana bătrânului nu este prea departe și, dacă mărești pasul, peste o oră o să ajungem acolo, spuse Dete cu o voce încurajatoare.

O femeie durdulie, cu o înfățișare cumsecade, li se alătură și o porni în față împreună cu vechea sa cunoștință, amândouă adâncindu-se imediat într-o conversație animată în legătură cu tot ce se întâmpla în Dörfli și prin împrejurimi, în timp ce copila venea în urma lor.

– Și unde te duci cu copilul? o întreabă nou-venita. Presupun că e fetița lăsată de sora ta.

– Da, răspunse Dete. O duc sus, la Unchiul Alm, unde o să stea.

– Copilul să stea acolo sus, cu Unchiul Alm? Ești într-o ureche, Dete. Cum îți imaginezi așa ceva? Cred că bătrânul o să te trimită pe tine și propunerea ta pachet acasă.

– S-ar putea foarte bine s-o primească, având în vedere că îi e bunic. Trebuie să facă și el ceva pentru ea. E adevărat, Barbel, că mie mi-a fost încredințat copilul, dar n-o să las să-mi scape șansa de a căpăta un loc bun din cauza ei. E și datoria bunicului să facă ceva pentru nepoată.

– Asta ar fi perfect dacă bătrânul Alm ar fi un om ca toți ceilalți, răspunse cu căldură durdulia Barbel, dar îl știm cum este. Și cum poate el să se descurce cu un copil, în special cu unul așa de mic? Fetița nu poate să stea cu el. Dar tu unde vrei să te duci?

– La Frankfurt, unde mă așteaptă o slujbă extrem de bună, răspunse Dete. Cei la care mă duc au fost la Baths vara trecută și eu trebuie să am grijă de camerele lor. Ar fi vrut să mă ia cu ei, dar nu am putut pleca. Acum au venit din nou și mi-au repetat oferta, așa că îți poți imagina că am intenția să plec cu ei.

– Mă bucur că nu sunt în locul copilului! exclamă Barbel cuprinsă de milă. Nimeni nu știe absolut nimic despre bătrânul care locuiește acolo, sus. Nu vrea să aibă de-a face cu nimeni și nu pune piciorul în biserică de când începe anul până se termină. Când se întâmplă, foarte rar, să coboare, toți se dau deoparte din drumul lui și a ciomagului său gros și noduros. Doar să-l vezi cu sprâncenele lui stufoase și barba lui imensă și te sperii. Arată ca un păgân sau indian bătrân, și puțini sunt cei care au curajul să-l întâlnească singuri.

– Ei bine, și ce-i cu asta? spuse Dete cu o voce sfidătoare. E bunicul fetei și trebuie să aibă grijă de ea. Nu cred că-i va face vreun rău copilei, iar dacă se va întâmpla una ca asta, el va răspunde pentru faptele sale, nu eu.

– Aș vrea foarte mult să știu, continuă Barbel, plină de curiozitate, ce are bătrânul pe conștiință încât arată cum arată și trăiește acolo sus pe munte ca un pustnic, rareori arătându-și fața? Se spun tot soiul de lucruri despre el. Tu, Dete, probabil că ai aflat multe despre el de la sora ta, nu-i așa?

– Așa e, am aflat, dar nu voi spune ce am aflat; dacă i-ar ajunge cumva la urechi, aș da de dracu'!

De mult timp Barbel voia să afle câte ceva despre Unchiul Alm, deoarece nu putea înțelege de ce era acesta plin de ură față de semenii lui, de ce continua să trăiască de unul singur și de ce oamenii vorbeau despre el mai mult în *șoaptă*, cei mai mulți nevrând să aibă de-a face cu el. În plus, Barbel nu-și putea imagina de ce toți oamenii din Dörfli îl numeau

Unchiul Alm, căci nu părea să fie unchiul cuiva care locuia acolo. În ceea ce o privea, făcea și ea ca și ceilalți, așa cum era obiceiul, și-l numea pe bătrân Unchiul Alm. Barbel locuia în Dörfli de la căsătoria ei, care avusese loc cu puțin timp în urmă. Înainte de asta, casa ei fusese jos, în Prättigan, așa că nu prea era la curent cu toate întâmplările și cu toți oamenii care au trăit în Dörfli și în împrejurimi. Dete, în schimb, locuise în Dörfli cu mama ei până ce aceasta murise, cu aproape un an înainte, și de-abia apoi se dusesse la Baths, lângă Ragatz, unde se angajase în chip de cameristă la marele hotel de acolo. În această dimineață venise cu fetița de la Ragatz. Un prieten îi adusese până la Mayenfeld într-o căruță de fân. Barbel era deci hotărâtă să nu rateze această ocazie neașteptată pentru a-și satisface curiozitatea. Așa că o luă confidențial de umeri și-i spuse:

– Știu că pot afla de la tine adevărul adevărat și ce înseamnă toate poveștile astea care se spun pe seama lui. Cred că știi toată povestea. Acum, spune-mi, te rog, ce e în neregulă cu bătrânul, dacă tot așa evită oamenii, și dacă a fost întotdeauna mizantrop.

– Cum aș putea să-ți spun dacă a fost întotdeauna la fel, de vreme ce eu am 26 de ani și el cel puțin 70? Așa că nu te poți aștepta să știu prea multe lucruri în legătură cu tinerețea lui. Dacă aș fi sigură că ceea ce o să-ți spun nu o să umble din gură în gură în tot cătunul Prättigan, aș putea să-ți povestesc tot soiul de lucruri despre el; mama mea era din Dornleschg și tot așa era și el.

– Prostii, Dete, ce vrei să spui? replică Barbel, oarecum ofensată; în Prättigan nu se bârfește chiar așa de tare și eu pot foarte bine să-mi țin gura dacă e nevoie.

– Foarte bine atunci, o să-ți spun, dar așteaptă un moment, spuse Dete cu o voce surdă.

Apoi se uită înapoi, să fie sigură că fetița nu era prea aproape să audă povestea; dar copila nu se vedea pe nicăieri și probabil că se îndepărtase mai înainte, în timp ce ele erau prea adâncite în conversație ca să mai observe asta. Dete se opri și se uită în jur în toate direcțiile. Poteca șerpuia pe ici pe colo, dar nu putea fi totuși văzută în întregime în apropiere de Dörfli, oricum nimeni nu se vedea în acel moment.

– O vād, exclamă Barbel, arătând un loc undeva departe de potecă, uită-te acolo! Se cațără pe munte împreună cu caprele și păzitorul lor. Mă întreb de ce azi le duce la păscut așa de târziu. S-a nimerit foarte bine totuși pentru noi, fiindcă acum el poate să aibă grijă de ea și tu poți să-mi spui povestea în liniște.

– O, în ceea ce privește grija, remarcă Dete, băiatul n-o să aibă cu ce se lăuda, căci nu e deloc proastă pentru cei cinci ani ai ei și știe cum să-și folosească ochii. Observă tot ce se petrece – așa cum am avut adesea șansa să remarc –, și asta o să-i folosească cândva, pentru că bătrânul nu are nimic altceva decât cele două capre și coliba.

– A mai avut vreodată și altceva? întrebă Barbel.

– El? Așa cred, replică Dete cu vioiciune; a avut una dintre cele mai mari ferme din Dornleschg. Erau doi frați;

Unchiul Alm era cel mai mare; cel mai mic era un om liniștit și așezat, în timp ce Unchiului Alm îi plăcea la nebunie să facă pe marele domn și să meargă cu mașina la țară, să aibă de-a face cu cine nu trebuie, cu tot felul de străini despre care nimeni nu știa nimic. A băut și-a jucat la cărți toată proprietatea, și când mama și tatăl lui au aflat, au murit de supărare, la puțin timp, unul după altul. Fratele mai mic, adus la starea de cerșetor, a plecat furios, nimeni nu știe unde; Unchiul Alm însuși a dispărut, de asemenea, neavând altceva decât renumele său cel prost. Câțva timp nu s-a mai știut nimic despre el; apoi cineva a aflat că s-ar fi dus la Neapole, unde s-a înrolat în armată, și iar nu s-a mai auzit nimic despre el timp de 12 sau 15 ani. După aceea a reapărut în Dornleschg, aducând cu el un copil mic, pe care încerca să-l dea în grija unor rude. Dar toate ușile i s-au închis în nas, pentru că nimeni nu mai voia să aibă de-a face cu el. Cu sufletul înveninat de acest tratament, a jurat să nu mai pună piciorul în Dornleschg și a venit la Dörfli, unde a continuat să stea împreună cu băiețelul său. Soția lui – care era din Grisons, și pe care o cunoscuse, probabil, când fusese pe acolo – a murit la puțin timp după căsătoria lor. Probabil că Unchiul Alm nu era complet lipsit de bani, fiindcă l-a dat pe băiat ucenic la un tâmplar. Băiatul era cuminte și a fost bine primit de toți locuitorii din Dörfli. Totuși, lumea îl privea cu suspiciune pe bătrân și se răspândise zvonul că trebuise să fugă din Neapole fiindcă omorâse un om într-o încăierare – știi tu, într-un duel. Noi totuși nu am refuzat să recunoaștem

rudenia cu el, căci străbunica din partea mamei fusese sora bunicii lui. Așa că i-am spus Unchiul; cum noi suntem rude cu aproape fiecare familie din Dörfli prin tatăl meu, a ajuns cunoscut peste tot sub numele de Unchiul, și când s-a dus să locuiască sus pe munte, toată lumea i-a spus Unchiul Alm.

– Și ce s-a întâmplat cu Tobias? întrebă Barbel, care o asculta cu mult interes.

– Așteaptă puțin, ajung și la asta, dar nu pot să-ți spun toate deodată, replică Dete. Tobias și-a învățat meseria la Mels și, după ce și-a terminat ucenicia, s-a întors la Dörfli și s-a căsătorit cu sora mea, Adelaide. Întotdeauna s-au plăcut și s-au înțeles foarte bine după ce s-au căsătorit. Dar fericirea lor n-a durat mult. Soțul ei a murit doar la doi ani de la căsătorie. Când lucra, a căzut o bârnă peste el și a murit pe loc. L-au adus acasă; când Adelaide a văzut trupul strivit al bietului ei soț, a fost așa de copleșită de groază și de supărare, că a făcut un șoc din care nu și-a mai revenit niciodată. Întotdeauna fusese cam fragilă și avusese tot soiul de stări ciudate, în care nimeni nu putea spune dacă e trează sau doarme. La două luni după înmormântarea lui Tobias, soția sa l-a urmat. Toată lumea, de aproape sau de departe, a comentat soarta lor tristă, și părerea generală sau particulară era că aceasta fusese pedeapsa dată de Dumnezeu Unchiului pentru viața dusă. Unii au mers atât de departe încât să-i spună asta în față. Preotul nostru a încercat să-i trezească conștiința și să-l îndemne la căință, dar bătrânul era cu sufletul și mai împietrit și mai plin de mânie, și n-a vrut să vorbească cu

nimeni. Toată lumea și-a dat silința să nu-i iasă în cale. Apoi am auzit că s-a dus să trăiască sus, la Alm, și că nu mai are intenția să coboare vreodată; și de atunci a dus viața asta solitară pe munte, în dușmănie cu Dumnezeu și cu omul. Mama și cu mine am luat-o pe micuța Adelaide, pe atunci în vârstă de un an, să avem grijă de ea. Când mama a murit anul trecut și eu m-am dus la Baths să câștig ceva bani, am plătit-o pe bătrâna Ursula, care locuia în sat, ca s-o țină și să aibă grijă de ea. Am stat la Baths și în timpul iernii, căci știam să tricotez și să cos, și nu-mi era greu deloc să-mi găsesc de lucru – și încă destul! La sfârșitul primăverii, aceeași familie de care avusesem grijă înainte s-a întors de la Frankfurt și mi-a cerut din nou să mă întorc la ea. Așa că o să plecăm cu toții poimâine și te asigur că e un loc excelent pentru mine.

– Și ai de gând să lași copila acolo sus cu bătrânul? Mă surprinde mai mult decât îți poți imagina că te poți gândi la așa ceva, Dete, spuse Barbel cu o voce plină de reproș.

– Ce vrei să spui? replică Dete. Mi-am făcut datoria față de copil, și ce-aș putea face cu ea acum? Cu siguranță nu pot lua cu mine la Frankfurt un copil de cinci ani. Dar tu, Barbel, unde te duci? Acum suntem la jumătatea drumului spre Alm.

– Tocmai am ajuns unde trebuia, răspunse Barbel. Am ceva să-i spun soției paznicului de capre, care iarna toarce lână pentru mine. Așa că, la revedere, Dete, și noroc!

Dete a dat mâna cu prietena ei și a rămas pe loc, uitându-se după Barbel cum se ducea spre cabana mică, întunecată, care se afla la câțiva pași depărtare de potecă într-un intrând care-i